

Ελευθερία της παραλαπίπας

του Χρήστου Γιανναρά

Καθαρή» έξοδος από τα μνημόνια – «θολή» έξοδος από τα μνημόνια – «χωρίς» μνημόνια η χώρα, αλλά «υπό επιτροπείαν» ασφυκτική ως το 2060!

Παίζουν με τη ζωή μας οι μανιακοί της εξουσίας, ξεσκολισμένοι στο παιχνίδι των εντυπώσεων. Με την απλή, τη στοιχειώδη λογική, το «βγαίνουμε από τα μνημόνια» θα σήμαινε: Στα οχτώ χρόνια της εξευτελιστικής επιτρόπησης, κατορθώσαμε μεταρρυθμίσεις θεσμικές, που εγγυώνται την εξυγίανση του δημόσιου βίου, επομένως και της οικονομίας. Τιθασεύσαμε το παμφάγο κομματικό κράτος.

Εγγίζει τα όρια της παραφροσύνης: Πανηγυρίζουν, με τις Τράπεζες κλειστές (capital controls), τη φορολογία σε ύψη που αποκλείουν κάθε ενδεχόμενο επένδυσης, τους μισθούς και τις συντάξεις, κατά το μέγιστο ποσοστό, σε επίπεδα λιμοκτονίας. Λιμάνια, αεροδρόμια, οδικό δίκτυο, τρένα, υποδομές της κοινωνικής λειτουργίας, διαχείριση και τροφοδοσία των τουριστικών συγκροτημάτων, όλα ξεπουλημένα στην ιδιωτική, διεθνή κερδοσκοπία. Όμως οι εξουσιαστές γιορτάζουν. Βάζουν γραβάτες, βγάζουν γραβάτες οι κάποτε «επαναστάτες με τα αμπέχονα», επιδειχνοντας και σημειολογικά ότι δεν πιστεύουν σε τίποτα πέρα από τη μέθη της εξουσίας.

Θριαμβολογούν (σε κρεσέντο παραλογισμού) επειδή θα μπορούν και πάλι να δανείζονται! Με λογιστικά τερτίπια και έχοντας υποθηκώσει τα πάντα, θα μπορούν να επιστρέψουν στους διεθνείς τοκογλύφους. Να μην περιορίζονται στην εξάρτηση από τους «εταίρους». Πανηγυρίζουν που τους παραχωρήθηκε ξανά η πρόσβαση στην «πρέζα» από τα γνωστά τους «βαποράκια».

Και η τάχα αντιπολίτευση τι αντιτάσσει στην «επιτυχία» της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, της αδιάντροπα υποταγμένης στην ασυδοσία και απανθρωπία των «Αγορών»; Της αντιτάσσει ότι το ίδιο κατόρθωμα θα μπορούσε να έχει επιτευχθεί «ήδη από το 2014» – τη χρεώνει την καθυστέρηση!! Αυτό μόνο, δεν ξέρει τίποτε άλλο να πει η αξιωματική αντιπολίτευση. Επαγγέλλεται ότι την ίδια σημερινή ντροπή θα μπορούσε να την έχει «κατορθώσει» η ίδια ως κυβέρνηση, πριν τέσσερα χρόνια – αν δεν την είχε ανατρέψει η αγανάκτηση και αηδία του λαού.

(Αλλά τι μπορεί να περιμένει κανείς από ένα κόμμα που φιλοδοξεί, εξήντα δύο χρόνια τώρα, να εκφράσει τους Έλληνες με δάνειες γαλλικές επωνυμίες: Parti Radical – EPE, Nou-velle Republique – Νέα Δημοκρατία! Είναι τόσο «υδαρής» η πολιτική ταυτότητα αυτού του κόμματος, ώστε μπορεί να κυβερνάται και από μέλη οικογένειας πολιτικά αντίπαλης, αντιμαχόμενης τον ιδρυτή του.)

Με την απλή, τη στοιχειώδη λογική, τι θα σήμαινε «βγαίνουμε από τα μνημόνια»; Θα σήμαινε ότι στα οχτώ αυτά χρόνια της εξευτελιστικής και απάνθρωπης επιτρόπησης, του διεθνούς διασυρμού της χώρας, του εφιάλτη της ανεργίας, του αβάσταχτου άγχους για τα καίρια της επιβίωσης, κατορθώσαμε να τιθασεύσουμε κάποια από τα αίτια ή τις παραμέτρους της συμφοράς:

- Δικάσαμε τους φυσικούς αυτουργούς του εξωφρενικού υπερδανεισμού της χώρας.
- Περιορίσαμε τον αριθμό των βουλευτών στους 120, μειώσαμε τις «αποζημιώσεις» τους, καταργήσαμε τις επταμελείς παρασιτικές κουστωδίες που «δικαιούτο» κάθε βουλευτής.
- Κατασφαλίσαμε το ασυμβίβαστο υπουργικού και βουλευτικού αξιώματος για να εξαλειφθεί το ρουσφέτι.
- Καθιερώσαμε μονοεδρική εκλογική περιφέρεια, για να περιοριστεί δραστικά η κραιπάλη του προεκλογικού διαφημιστικού ανταγωνισμού, επομένως και η «διαπλοκή».
- Αναδιοργανώσαμε εξ υπαρχής τη δομή, λειτουργία, στελέχωση και καταμερισμό εργασίας κάθε υπουργείου, κάθε δημόσιου οργανισμού.
- Επιβάλαμε συστήματα αδιάβλητης και φερέγγυας αρχικής κρίσης και συνεχούς αξιολόγησης των δημόσιων λειτουργών. Τολμήσαμε την απόλυση των παρασιτικά διορισμένων, συνδέσαμε το ύψος των απολαβών με την ποιότητα της εργασιακής προσφοράς.
- Ακυρώσαμε τη συνταξιοδότηση όσων αποχώρησαν από την εργασία τους σε ηλικία μικρότερη των 45 ετών και όσων εργάστηκαν για διάστημα λιγότερο από 15 χρόνια.

Είχαμε οχτώ χρόνια στη διάθεσή μας για να πάρουμε τα αυτονόητα μέτρα ανάκαμψης της οικονομίας, νοικοκυρέματος του κράτους – να τολμήσουμε τις εξόφθαλμα αναγκαίες μεταρρυθμίσεις. Και στα οχτώ αυτά χρόνια είχαν όλα τα κόμματα της Βουλής μετοχή στις κυβερνήσεις που διαχειρίστηκαν τον εφιάλτη – όλα, εκτός από την εισαγόμενη ψυχοπαθολογία των ακροτήτων και τα μικρορετάλια των γραφικών.

Το κωμικοτραγικό είναι, πως σε τέτοιες προτάσεις ρεαλιστικών μεταρρυθμίσεων ο κάθε ελλαδίτης επαγγελματίας της εξουσίας (και μακάρι να είναι άδικη η γενίκευση) θα αντιτάξει με απόλυτη βεβαιότητα: «Τέτοια μέτρα μόνο μια δικτατορία μπορεί να τα πάρει»! Που σημαίνει: Εχουν ταυτίσει την άσκηση της πολιτικής, οριστικά και τελεσίδικα, με τον αδίστακτο αμοραλισμό, την τυφλή ιδιοτέλεια, την εξαπάτηση των πολιτών, την αδιάντροπη χυδαιότητα. Κάθε απόπειρα μεταρρυθμίσεων για τίμιο κοινοβουλευτισμό, πιστεύουν (ή καμώνονται) ότι θα βίαζε τη λαϊκή θέληση και μόνο περιφρονητές του Συντάγματος θα την επιχειρούσαν.

Μακάβρια η πιστοποίηση: Ονομάζουμε «δημοκρατίες» τις πιο ωμές τυραννίες οικονομικής ανελευθερίας, που όμως παρέχουν στον εξανδραποδισμένο πολίτη «ελευθερία έκφρασης», δηλαδή ακίνδυνη για τους τυράννους παρλαπίπα.

01.07.2018

Πηγή: [Καθημερινή](#)